

Двайсет и втора глава

Вечерта на осмия ден от пристигането ни в Ранкодом успях на спокойствие да разгледам светещата плоча. Подаръкът на Винко Станс ми даде тази възможност. Успях да разгледам много списъци с действия и открих в свитъка много книги, но за съжаление те бяха написани на непознатия за мен език на хората от Ранкодом. Все пак успях да отделя думи, които често се повтарят и с помощта на надписите на нашия език, които можех да видя на светещата плоча, успях да разбера значението им. Не знаех обаче как се изговарят тези думи, понеже не познавах писмеността.

В един от списъците с действия на светещата плоча открих случайно указания за учене на писмеността на хората от Ранкодом. Буквите се показваха на светещата плоча и се чуваше как се изговарят. След това се показваха и цели думи, на които също се чуваше изговорът. Отначало ми беше много трудно да различавам този изговор и не можех да схвана звученето на буквите и думите, понеже то беше изключително необичайно за мен. Затова не се задържах дълго в този списък с действия и продължих да търся други списъци, които да ми помогнат да започна да уча езика на хората от Ранкодом.

Изненадващо попаднах на един списък с действия, който ми показва някакви странни живи картини. Отначало ме обзе страх и поисках да спра живата картина, но тя продължи. Съществата, които видях на тази жива картина, не бяха с човешки облик. Лицата им бяха по-скоро животински. Зениците на очите им не бяха кръгли, а удължени и отвесни. Целият им вид за мен беше ужасяващ.

Съществата се бяха събрали в група и извършваха ужасни действия с един човек, който беше поставен върху един одър.

Малко по-късно тази жива картина изчезна и се появи друга, на която се виждаха само хора, които оживено разговаряха за нещо и бяха много уплашени.

Тези живи картини ме стреснаха и аз реших да бъда по-внимателен, когато разучавам различните действия на светещата плоча. За да се успокоя тази вечер след преживения ужас от живите картини, отворих Светото писание, което бях донесъл със себе си от нашия свят.

Погледът ми се спря на следните думи: „Моето царство не е от този свят; ако беше царството ми от този свят, служителите ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. Но сега царството ми не е оттук.“

Реших на следващия ден да питам Винко Станс що за същества са тези, които видях на светещата плоча. Ако те не са дошли от пъкълa, то защо тогава се гавреха с човека върху одъра?

Неусетно, зачетен в Светото писание и унесен в размишления, заспах.

На сутринта се пробудих бодър и без страх в сърцето. Излязох от стаята си и пред вратата срещнах един от съседите си. Той се спря и ме запита:

- Отче, вярно ли е, че на двете сини кълба има същества със змийски очи?

- Откъде научи това? - попитах на свой ред аз?

- Чух, че някой го научил от една светеща плоча в училището – обясни ми моят съсед. - Докоснал някакъв надпис и на светещата плоча се появила жива картина, показваща двете сини кълба в небето над Ранкодом. След това картината се приближила до едно от сините кълба и най-накрая се видял един голям град. В него не живеели

хора, а страшни същества. Всички много са уплашени.

Тогава аз го успокоих и му казах, че няма от какво да се плашим. В нашия свят не ни сломиха разбойниците и тук с Божията помощ никой няма да ни сломи. Тези същества са страшни, но те не живеят тук, а далеч на сините кълба, казах аз накрая.

Моят съсед след като чу думите ми, се отдалечи.

Когато отидох в училището, за да продължим ученето на буквите, макар и рано, се бяха събрали мнозина от нашите ученици. Всички бяха влезли в стаите и усилено докосваха списъците върху светещите плочи.

Аз влязох в моята стая и видях същото – всичките ми нови ученици бяха седнали на местата си и докосваха светещите плочи.

- Какво ви доведе толкова рано в училището? - попитах ги аз. - Нима жаждата ви за учене е толкова голяма?

Тогава всички, на един глас, започнаха да разказват за непознатите същества от сините кълба в небето над Ранкодом. Всички викаха един през друг, не се чуваше нищо, защото стана много шумно.

Вдигнах дясната си ръка, за да накарам хората да замълчат. Те се съобразиха с желанието ми, макар и не веднага. Когато се смълчаха и настъпи тишина, аз заговорих:

- Обещавам ви да разбера що за същества са това. Видях с очите си една жива картина на моята светеща плоча. Тази картина наистина беше покъртителна. Но тези същества са далеч оттук и се надявам, че с Божията помощ няма да се срещнем с тях. Ние дойдохме тук, за да бъдем в безопасност и нашите приятели от Ранкодом ни обещаха да бъдем в безопасност. Самите вие виждате, че тукашните жители са постигнали голям напредък с помощта на

познанията, които са натрупали в продължение на много столетия. Ако те бяха заплашени от ужасните същества, ако те ги бяха нападали, нямаше Ранкодом да бъде в цветущо състояние и жителите му нямаше да бъдат толкова спокойни. Затова смятам, че нямаме основания да се безпокоим.

Всички се съгласиха с думите ми, но все пак усетих, че в сърцата си таят някакъв страх.

Тогава на вратата на стаята се появи Винко Станс и ми кимна да го последвам. Отидох при него и от пръв поглед разбрах, че е обезпокоен.

- Вашите хора са видели жива картина със съществата от двете сини кълба – каза ми Винко Станс.

- За съжаление и аз снощи видях такава картина – обясних му аз. - За мен тя беше ужасна, сърцето ми се изпълни със страх. Успокоих се едва след като прочетох думи от Светото писание.

- Хората ви не са страхливи – заговори Винко Станс, - но някой ги е уплашил. Едно е да видиш една жива картина, а друго е да се уплашиш. Как е станало това, не знам. Ако можеш да разбереш как е станало и да ги успокоиш, ще бъде от голяма полза и за двете ни общности. Хората в Ранкодом не разбират езика ви, но са разбрали какво става и също са уплашени.

- Мислех, че вие не се плашите от влечугите – учудих се аз.

- Боим се, защото те са много по-силни и по-многобройни от нас – обясни Винко Станс. - Не се бяха появявали дълго време и на нашите светещи плочи отдавна не бяхме виждали живи картини с тези същества. За да се видят тези живи картини, значи те ще се появят в нашия свят и ще поискат нещо в замяна срещу спокойствието ни.

- И какво ще поискат? - попитах аз.

- Обикновено искат някой, върху който извършват ужасни действия. - отговори ми Винко Станс и аз си спомних човека върху одъра. - Те искат да им принасяме жертва по този начин. Водачите ни, които се намират в столицата, не се интересуват от това. За тях тези същества не съществуват и те пренебрегват опасността от тях. Но пък и самите влечугоподобни същества не са еднакви. Някои са много жестоки в отношението си спрямо хората, а други се отнасят учудващо приятелски, дори човешки, към нас. Не знам обаче доколко са искрени. Затова ще те помоля да се срещнеш с жупана и съветниците и да ги успокоиш, ако знаят нещо. Кажим им, че живата картина, която хората са видели, е за забавление на хората от Ранкодом, предимно на децата, че те просто се смеят от сърце на такива страшни същества.

- Не разбирам – казах аз. - Каква е истината?

- Няма една истина – заяви Винко Станс. - Но това, което ти казах, е истина. Много живи картини са направени в Ранкодом и други места. На тези живи картини се появяват ужасните същества, а децата като ги гледат, започват да им се присмиват и подиграват. По този начин следващите поколения ще са преодолели страха от съществата и те няма да имат власт над тях.

- Какво значи това? - попитах. - Значи над вас имат?

Винко Станс не можа да ми отговори. Просто безпомощно разпери ръце.

